

ΓΥΡΙΣΜΑΤΑ ΣΤΟ ΞΕΦΩΤΟ

Στους νέους μου φίλους:
ΗΛΙΑ ΗΛΙΟΥ, στη Λήμνο,
και ΜΙΧΑΗΛ ΜΟΓΛΑΚΗ, στο Μόναχο.

Ή κάθε γαλανόφεγγη ραχούλα με γνωρίζει,
με ξαίρουνε τὰ πλάγια τὰ ἡσκιερὰ,
Τὸ δάσος κάποιο γνώριμο τραγούδι ψιθυρίζει
σ' ἐμένα, ὅπως κυλᾶνε τὰ νερά.

Οἱ καταρράχτες, οἱ πηγές, τὰ δλύδροσα ρουμάνια,
τὰ γύρω πευκοφύτευτα βουνά,
στὸ δειλὶ ὅταν σκαρώνουνε τὰ δλόχρυσά στεφάνια
σ' ἐμένα, τόσο ὥραϊα καὶ φωτεινά.

Σ' ἐμένα ἡ πλάση δλάκερη μελίσσι πού ἀνασαιίνει
ἀπ' τὸ θυμάρει εὐωδιαστό χυμὸ
κ' ἓνα τραγούδι δλόγυρα πού ζεῖ καὶ δὲν πεθαίνει
κ' εἶναι σὰ νᾶχει ἀθάνατο ρυθμό.

I I

Δὲν ντρέπομαι, συντρόφοι μου χωριάτες, πού γυρίζω,
μ' ἔσᾳς κ' ἐγὼ χωριάτης,
κι ἀπὸ τὸ θέρο τ' ἀγανὸ δεμάτι ξεχωρίζω
χρυσῆς ζωῆς σταράτης.

Δὲν ντρέπομαι, οὔτε νὰ τὸ πῶ σ' ὅποιον με ξαίρει ἐμένα
καὶ ξαίρει τὴ γενιά μου
πὼς ἡ καλὴ μητέρα μου σ' ἓνα χωριὸ μ' ἐγέννα,
σὲ μιὰ φλοκάτα χάμου.

Γι' αὐτὸ ἀπὸ τότε σὰν περᾶσει ὁ Μάρτης καὶ μεστῶσει
τὸ στάρει ἀπὸ τὸν ἥλιο
μ' ἔσᾳς χωριάτης πῶς κ' ἐγὼ σὴ χρυσαιφένια στρώση,
στοῦ κάμπου τὸ βασίλειο.

I I I

Γυρνάμε ἀπὸ τὸν κάματο σὰ δειλινοὶ ξωμάχοι
καὶ φορτωμένοι ἀπ' τὰ ξερὰ κλαδιὰ
μιὰ πυρκαγιά θ' ἀνάψουμε κ' ἐμεῖς ἀργὰ ὅτε λάχει
νὰ φτάσει ὁ κρύος χειμῶνας σὴν καρδιά.

Καὶ τότε θὰ τὰ κάψουμε τὰ ξεραμένα κλώνια,
θὰ ρίξουμε στὸ δρόμο τὶς φωλιές
νὰ καθαρίσει ὁ λογισμὸς ἀπ' τὰ βαρεῖα τὰ χιόνια,
ν' ἀνθίσουνε, ὅπως πρέπει, οἱ μυγδαλιές.

Κι ἂν εἶναι νὰ πεθάνουμε κ' ἐμεῖς μιὰ τέτοια ὥρα,
καλύτερα νὰ σβήσουμε παρὰ
νὰ σέρονουμε σὰν ἄλογα σὲ κάποια νεκροφύρα
τὴν πεθαμένη κι ἄταφη χαρά.

IV

Ἄ! δὲν τὸ κρύβω: Ἄπ' τ' ἀγαθὰ τοῦ Κόσμου δὲν ἀλλάζω
μιὰ θεία στιγμή δική σας
στὴν τάβλα γύρω ὅταν κ' ἐγὼ μαζὶ σας κουβεντιάζω
γιὰ ὅ,τι ρωτᾷ ἡ ψυχὴ σας.

Μ' ἀρέσει τόσο ἡ δειλινὴ κουβέντα σας, χωριάτες,
καλοὶ μου ἑσεῖς ξωμάχοι,
καθὼς κερνᾶτε τὸ κρασί ἀπ' τὶς πῆλινες καυάτες
σ' ὅποια κι ἂν ἔρθει ἀμάχη.

Καὶ δὲν τὸ κρύβω: Ἄπ' τὴ γλυκιὰ κουβέντα σας ξανοίγω
στὴν τάβλα ἐκεῖ τριγύρω
κάτι σὰν τὸ ροδόσταμο νὰ στάζει λίγο-λίγο
τὸ πιὸ παρθένο μῦρο.

V

Χαρὰ στὰ Νιάτα πού γλεντοῦν περήφανα κι ὥραϊα
τὴν ἀστρομάτα κόρη τὴ ζωή,
κ' ἔτσι χτυπᾶνε τὸν καιμὸ με πύρινη ρομφαία
καὶ τραγουδᾶνε βράδι καὶ πρωτὶ.

Χαρὰ σ' ἐμένα καὶ χαρὰ σὲ κείνους πού γλεντᾶνε
σιὸ φεγγαρολουσμένο καπηλειὸ
κι ἀπὸ τὰ χεῖλια τῆς ζωῆς γλυκὸ κρασί κερνᾶνε
ἀπ' τὸ κελλὰρι ὡς νᾶναι τὸ παλιό.

Χαρὰ σ' ἐμένα, κι ἂν ποτὲ ραγίσει τὸ ποτήρι
στὸ γλέντι μιᾶς γιορτῆς ἢ μιᾶς ὁργῆς,
τὴν ἀπαλάμη σιάχνοντας ἀνέδρο θεῖο κροντήρι
θὰ πίνω ἀπὸ τὸ Φῶς τῆς Ροδανγῆς.

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ